

ministeren siger, at der ikke er Grund til at vente nogen Bedring af Fondsmarkedet — og det er den væsentligste Motivering for, at vi nu gaa over til dette saare ugunstige Laan —, saa lad os se Tiden an og se, om ikke Kendsgerningerne om et Aarstid ville have desavoueret Finansministeren. Grib vi til nu, er det jo ikke til at rette, i alt Fald ikke for en Række af Aar; den danske Stat vil i en Aarrække bære Følgerne af den højtærede Finansministers Finansstyrelse, som er den, at vi for Øjeblikket altsaa faa et meget stort Laan paa over 70 Millioner Kroner til en effektiv Rente, som er saadan, at den sammenlignet med vore tidligere Laan er $\frac{1}{2}$ — $\frac{3}{4}$ pCt. højere, hvilket betyder, at vi for dette Laan komme til at betale mellem 350,000 og 500,000 Kr. mere, end hvis vi havde opnaaet vore tidligere Vilkaar. Dette er det varige Resultat af den højtærede Ministers Styrelse, og det vedvarer i alt Fald til 1920 som en fast Kendsgerning; fra 1920 foreligger der Mulighed for en Konvertering, og jeg maa maaske paa ny udtale det Haab, som jeg nylig havde Lejlighed til at udtale, at vi snart maa ombytte den nuværende dygtige Finansminister med en anden dygtig Finansminister, som har nogle af de Egenskaber, den nuværende Finansminister savner, saa at vi ikke, naar vi opnaa Mulighed for at konvertere dette Laan, staa med en Finansminister, som stadig griber fejl af Øjeblikket.

Med Hensyn til det tidligere Aar 1911, det Aar, hvor der var Mulighed for at faa bedre Kaar, har den højtærede Finansminister fremsat den rigtige Udtalelse, at Tilbud og Tilbud er to Ting, og den højtærede Minister har ganske rigtigt karakteriseret de Forhandlinger, som han har ført i saa Henseende; men det ærede Medlem for Københavns 4de Valgkreds (Schovelin) har allerede peget paa en Hovedgrund til, at Forholdet har været, som det har, nemlig den, at den højtærede Finansminister stillede sig paa det besynderlige — jeg har tidligere betegnet det som Don Ranudo-agtige — Standpunkt at erklære, at den danske Stat er ikke laansøgende. Naar hele Verden vidste, at den danske Stat trængte til Penge, stillede han sig op, hyllede sig i Adelskappen og sagde: Den danske Stat er ikke laansøgende, men enhver kan komme med Tilbud, saa skulle vi velvilligst bedømme dem. Overfor den Paavisning af Aaret 1911, som foreligger, og den Række Kendsgerninger, som foreligger fra 1911, at den ene Stat efter den

anden i dette Aar har faaet Statslaan til forholdsvis langt gunstigere Vilkaar end de nuværende, at danske Kommuner have kunnet optage Laan, at Københavns Kommune samme Foraar har faaet Laan paa gunstigere Vilkaar, overfor disse Kendsgerninger kan den højtærede Finansminister ikke fjerne den sikre Sandsynlighed for, at ogsaa han paa den danske Stats Vegne kunde have faaet et gunstigere Laan blot ved at sige, at han den Gang skulde have flere Penge end nu. Thi oprigtigt talt, de Beløb, som aarligt fluktuere i Verden, de Beløb, som ere samlede i nye Emissioner, ere saa mægtige, at det lille Laanebeløb, der er Tale om for Danmarks Vedkommende, ikke kan spille en saadan Rolle, at en Forskel i Laanebeløbet paa en Sned Millioner Kroner skulde afgøre, om vi kunde faa det eller ej. Derfor er jeg ogsaa tilbøjelig til at tro, at selv om det er rigtigt, hvad den højtærede Minister sagde, at de Tilbud, som have været givne ham, kun have været Antydninger, og at han ikke ved at slaa til med det samme havde haft Pengene, saa betyder en saadan Kendsgerning som denne, at der er tilbuddt ham 4 pCt.s Laan til en Kurs af 98, altsaa en Kurs, som er $4\frac{1}{2}$ pCt. bedre end den nuværende, at paa det Tidspunkt kunde der være opnaaet et i Forhold til det nuværende for den danske Stat særdeles gunstigt Statslaan.

Naar den højtærede Minister sagde, at han i alt, hvad han havde foretaget sig, har haft de vægtigste Støtter bag sig, er det dog at forstaa med Modifikation, thi det er bekendt, at i Marts 1911 have meget vægtige Støtter tilraadet ham at antage de Laanetilbud, som forelaa; selve de vægtige Autoriteter, som fremsatte Tanken om, at Laanet burde modtages paa disse Vilkaar, kunne ikke have støttet ham i hans afvisende Holdning. Men den højtærede Minister kan heller ikke stille sig bag disse unavngivne Autoriteter, det er ham, som bærer Ansvaret, og det er han i øvrigt heller ikke tilbøjelig til at frasige sig. Men den højtærede Minister har Tilbøjelighed til at gribe til en anden Udvej, og han er atter i Dag tyet til denne Udvej. I tyske Forhold har man talt om Ministre, som overfor visse Forhold flygte ud i Offentligheden. Om den højtærede Finansminister kan det siges, at han paa visse Tidspunkter altid flygter til Udlandet, i visse Øjeblikke i hans Politik dækker han sig bag mystiske Antydninger af, hvad Udlandet har antydet, osv.; vi kende det fra hans Militærpolitik, og nu se vi det ogsaa i hans Finanspolitik. Den højtærede